1. Κάθε προσφυγής υπαλλήλου κατά του οργάνου στο οποίο ανήκει πρέπει επιτακτικά, κατά γενικό κανόνα, να προηγείται διοικητική ένσταση η οποία να αποτέλεσε αντικείμενο ρητής αποφάσεως ή σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως. Προσφυγή που ασκήθηκε πριν λήξει αυτή η προηγούμενη διοικητική διαδικασία είναι, λόγω του προώρου χαρακτήρα της, απαράδεκτη δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

2. Μια συνδικαλιστική οργάνωση δεν μπορεί να ασκήσει προσφυγή στο πλαίσιο του άρθρου 91 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, δεδομένου ότι το ένδικο μέσο της προσφυγής που προβλέπει η διάταξη αυτή παρέχεται μόνο στους μονίμους και μη μονίμους υπαλλήλους των Κοινοτήτων, όχι δε στις συνδικαλιστικές οργανώσεις.

3. Προσφυγή που ασκήθηκε κατά οργάνου από συνδικαλιστική οργάνωση δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ και η οποία αφορά διαφορά στο πεδίο της δημοσίας διοικήσεως δεν εμπίπτει στις αρμοδιότητες που έχουν ανατεθεί στο Πρωτοδικείο από το άρθρο 3 της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988. Εφόσον του υποβλήθηκε τέτοια προσφυγή, το Πρωτοδικείο οφείλει να την παραπέμψει στο Δικαστήριο.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 4ης Δεκεμβρίου 1991 *

Στην υπόθεση Τ-78/91,

Andrew Macrae Moat, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον Eric Moons, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Lucy Dupong, 14 A, rue des Bains,

και

Association of Independent Officials for the Defence of the European civil service/Association des fonctionnaires indépendants pour la défense de la fonction publique européenne (TAO/AFI), με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τον Eric Moons, δικηγόρο

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Lucy Dupong, 14 A, rue des Bains,

προσφεύγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο, πρώτον, την ακύρωση του δημοψηφίσματος που διοργάνωσε η Επιτροπή στις 18 Οκτωβρίου 1991, καλώντας το προσωπικό να εκφράσει τη γνώμη του επί του συμβιβασμού στον οποίο κατέληξαν το Coreper και οι εκπρόσωποι του προσωπικού όσον αφορά τη μέθοδο προσαρμογής των αποδοχών των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, δεύτερον, την αναγνώριση του δικαιώματος της TAO/AFI να συνεχίσει τις διαπραγματεύσεις και, τρίτον, την καταδίκη της Επιτροπής σε παραδειγματική αποζημίωση,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, Πρόεδρο, D. A. O. Edward και C. P. Briët, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Οκτωβρίου 1991, ο Andrew Macrae Moat, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αφενός, και Association of Independant Officials for the Defence of the European civil service/Association des fonctionnaires indépendants pour la défense de la fonction publique européenne (TAO/AFI) (Ένωση ανεξαρτήτων υπαλλήλων για την προάσπιση της ευρωπαϊκής δημοσίας διοικήσεως), αφετέρου, άσκησαν, όσον αφορά τον Moat, βάσει των άρθρων 90 και 91 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) και, όσον αφορά την TAO/AFI, βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητούν, πρώτον, την ακύρωση του δημοψηφίσματος που διοργάνωσε η Επιτροπή στις 18 Οκτωβρίου 1991, καλώντας το προσωπικό να εκφράσει τη γνώμη του επί του συμβιβασμού στον οποίο κατέληξαν η επιτροπή των μονίμων αντιπροσώπων στο Συμβούλιο (στο εξής: Coreper) και οι εκπρόσωποι του προσωπικού όσον αφορά τη μέθοδο προσαρμογής των αποδοχών των υπαλλήλων, δεύτερον, αναγνώριση του δικαιώματος της TAO/AFI και άλλων συνδικαλιστικών και επαγγελματικών οργανώσεων να συνεχίσουν τις διαπραγματεύσεις στο πλαίσιο της αποφάσεως του Συμβουλίου περί θεσπίσεως διαδικασίας συνδιαλλαγής, την οποία έλαβε το Συμβούλιο κατά την 713η συνεδρίασή του της 22ας και 23ης Ιουνίου 1981 (στο εξής: απόφαση της 22ας και 23ης Ιουνίου 1981), καθώς και, τρίτον, την καταδίκη της Επιτροπής να καταβάλει στην TAO/AFI παραδειγματική αποζημίωση αποτιμώμενη σε 1 000 000 βελγικά φράγκα (BFR).

2 Τα περιστατικά που προκάλεσαν τη διαφορά, όπως εκτίθενται στην προσφυγή, συνοψίζονται ως εξής. Από τον Μάιο του 1991, οι συνδικαλιστικές και επαγγελματικές οργανώσεις που έχουν μέλη στο προσωπικό της Επιτροπής διεξήγαγαν διαπραγματεύσεις για την προσαρμογή των αποδοχών των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων των Κοινοτήτων, στο πλαίσιο της αποφάσεως της 22ας και 23ης Ιουνίου 1981, η οποία θέσπισε διαδικασία συνδιαλλαγής μεταξύ του Συμβουλίου, αφενός, και του προσωπικού, εκπροσωπούμενου από τις συνδικαλιστικές και επαγγελματικές οργανώσεις, αφετέρου, σε περίπτωση διαφορών επί των προτάσεων σχετικά με την τροποποίηση του ΚΥΚ ή την εφαρμογή των διατάξεών του. Οι διαπραγματεύσεις αυτές δεν είχαν ακόμη καταλήξει στα στάδια, που προβλέπονται στα σημεία II και III της αποφάσεως της 22ας και 23ης Ιουνίου 1981, των συζητήσεων με τα μέλη του Συμβουλίου και της διαδικασίας συμβιβασμού, όταν, με ανακοίνωση της 15ης Οκτωβρίου 1991, ο Γενικός Γραμματέας της Επιτροπής, Williamson, και ο γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως, De Koster, ανήγγειλαν ότι στις 18 Οκτωβρίου 1991 θα διενεργούνταν δημοψήφισμα με μυστική ψηφοφορία, που θα καλούσε τους μονίμους και μη μονίμους υπαλλήλους να εκφράσουν τη γνώμη τους επί του συμβιβασμού που πρότεινε το προεδρείο της Coreper στο θέμα της μεθόδου προσαρμογής των αποδοχών. Μ' ένα άλλο

υπηρεσιακό σημείωμα της 15ης Οκτωβρίου 1991, υπογραφόμενο από ένα μέλος της Επιτροπής, τον Cardoso e Cunha, η Επιτροπή ειδοποίησε το προσωπικό της ότι κατά τη γνώμη της οι διαπραγματεύσεις έπρεπε να σταματήσουν και ζήτησε από το εν λόγω προσωπικό να εγκρίνει τον προτεινόμενο συμβιβασμό. Στις 17 Οκτωβρίου 1991, ο Moat άσκησε, υπό την ιδιότητα του προέδρου του τμήματος Βρυξελλών της TAO/AFI, διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, με την οποία ζητούσε να ανακληθούν οι δύο προαναφερθείσες ανακοινώσεις της 15ης Οκτωβρίου 1991. Το αναγγελθέν δημοψήφισμα διεξήχθη στις 18 Οκτωβρίου 1991. Οι προσφεύγοντες προβάλλουν ότι το δημοψήφισμα αυτό έχει πλημμέλειες οι οποίες προηγήθηκαν και συνεχίστηκαν κατά τη διεξαγωγή του και ότι η διοργάνωσή του αντέβαινε στο άρθρο 24α του ΚΥΚ που εγγυάται το δικαίωμα του συνεταιρίζεσθαι.

3 Κατ' αρχάς, καθόσον αφορά την προσφυγή που άσκησε ο Moat, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά την πάγια νομολογία, κάθε προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 179 της Συνθήκης ΕΟΚ υπαλλήλου κατά του οργάνου στο οποίο ανήκει πρέπει επιτακτικά, κατά γενικό κανόνα, να προηγείται διοικητική ένσταση η οποία να αποτέλεσε αντικείμενο ρητής αποφάσεως ή σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως. Προσφυγή που ασκείται πριν λήξει αυτή η προηγούμενη διοικητική διαδικασία είναι, λόγω του προώρου χαρακτήρος της, απαράδεκτη δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 2, του ΚΥΚ (βλ., π. χ., διάταξη του Δικαστηρίου της 23ης Σεπτεμβρίου 1986, 130/86, Du Besset κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 2619, 2621· απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Οκτωβρίου 1987, 401/85, Σχινά κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 3911, 3929· απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Ιουνίου 1990, Τ-47/89 και Τ-82/89, Marcato κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-231, 241).

4 Στην προκειμένη περίπτωση ο Moat, ως πρόεδρος του τμήματος Βρυξελών της TAO/AFI, υπέβαλε διοικητική ένσταση στις 17 Οκτωβρίου 1991. Κατόπιν άσκησε την παρούσα προσφυγή χωρίς να περιμένει να αποτελέσει η διοικητική του αυτή ένσταση αντικείμενο ρητής απορριπτικής αποφάσεως της Επιτροπής και πριν από την εκπνοή της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών, που προβλέπει το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, η οποία ισοδυναμεί με σιωπηρή απορριπτική απόφαση. Υπό τις συνθήκες αυτές και χωρίς να χρειάζεται να ερευνηθεί αν συντρέχουν οι λοιπές προϋποθέσεις παραδεκτού που απαιτεί το άρθρο 91, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διαπιστώνεται ότι η προσφυγή, καθόσον ασκήθηκε από τον Moat, είναι προφανώς απαράδεκτη.

5 Δυνάμει του άρθρου 111 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, όταν μια προσφυγή είναι προφανώς απαράδεκτη, το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφασίσει με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να εισέλθει στην ουσία της υποθέσεως. Δεδομένου ότι η προσφυγή, καθόσον ασκήθηκε από τον Moat, είναι προφανώς απαράδεκτη, πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου αυτού, χωρίς να χρειάζεται να κοινοποιηθεί προηγουμένως η προσφυγή στην Επιτροπή.

6 Δεύτερον, καθόσον αφορά την προσφυγή που άσκησε η TAO/AFI, πρέπει να επισημανθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο α, της αποφάσεως του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί Ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το Πρωτοδικείο ασκεί, σε πρώτο βαθμό, τις αρμοδιότητες που έχουν ανατεθεί στο Δικαστήριο για τις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους που προβλέπονται στο άρθρο 179 της Συνθήκης ΕΟΚ. Για προσφυγές που ασκούνται κατά οργάνου των Κοινοτήτων από νομικό ή φυσικό πρόσωπο δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 3, στοιχείο γ, μόνον όταν οι προσφυγές αυτές αφορούν την εφαρμογή κανόνων ανταγωνισμού που εφαρμόζονται στις επιχειρήσεις.

7 Όπως αναφέρει η ίδια η TAO/AFI στο δικόγραφό της, η προσφυγή της στηρίζεται στο άρθρο 173 της Συνθήκης. Άλλωστε, δεν θα μπορούσε εγκύρως να ασκηθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 91 του ΚΥΚ, δεδομένου ότι, κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλ. αποφάσεις της 8ης Οκτωβρίου 1974, 175/73, Union syndicale κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Rec. 1974, σ. 917, 926· 18/74, Syndicat général du personnel κατά Επιτροπής, Rec. 1974, σ. 933, 945· και της 11ης Μαΐου 1989, 193/87 και 194/87, Maurissen και Union syndicale κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1984, σ. 1045, 1075), το ένδικο μέσο της προσφυγής που προβλέπει το άρθρο 91 παρέχεται μόνο στους μονίμους και μη μονίμους υπαλλήλους, όχι δε στις συνδικαλιστικές οργανώσεις. Προσφυγή που ασκείται κατά θεσμικού οργάνου από συνδικαλιστική οργάνωση δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης σχετικά με διαφορά στο πεδίο της δημοσίας υπηρεσίας δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 3 της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988. Επομένως, το Πρωτοδικείο είναι προφανώς αναρμόδιο να εκδικάσει τέτοια προσφυγή. Το ίδιο ισχύει και καθόσον η TAO/AFI ζητεί να επιτύχει, με τα λοιπά αιτήματα της προσφυγής, ως συνέπεια της ακυρώσεως των προσβαλλομένων πράξεων, αναγνώριση του δικαιώματός της να συνεχίσει τις διαπραγματεύσεις καθώς και την καταδίκη της Επιτροπής σε παραδειγματική αποζημίωση.

8 Δυνάμει του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΟΚ, όταν διαπιστώνει το Πρωτοδικείο ότι δεν είναι αρμόδιο να εκδικάσει μια προσφυγή η οποία ανήκει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου, την παραπέμπει σ' αυτό. Σύμφωνα με το άρθρο 112 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, η παραπομπή αυτή αποφασίζεται, σε περίπτωση προφανούς αναρμοδιότητας, με αιτιολογημένη διάταξη χωρίς να συνεχιστεί η δίκη. Στην προκειμένη περίπτωση, πρέπει να παραπεμφθεί η προσφυγή στο Δικαστήριο, κατά το μέρος που ασκήθηκε από την TAO/AFI, χωρίς να χρειάζεται να κοινοποιηθεί προηγουμένως το δικόγραφο στην Επιτροπή.

Επί των δικαστικών εξόδων

9 Στο Πρωτοδικείο απόκειται να αποφασίσει επί των δικαστικών εξόδων κατά το μέτρο που η προσφυγή κρίθηκε απαράδεκτη με την παρούσα διάταξη. Εφόσον η διάταξη εκδόθηκε πριν από την κοινοποίηση του δικογράφου στην καθής, αρκεί να κριθεί, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ότι ο Moat πρέπει να φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα. Στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου εμπίπτει η κρίση για τα δικαστικά έξοδα που αφορούν την προσφυγή κατά το μέτρο που ασκήθηκε από την TAO/AFI.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει ως απαράδεκτη την προσφυγή, καθόσον ασκήθηκε από τον Moat.

2) Παραπέμπει την προσφυγή στο Δικαστήριο, καθόσον ασκήθηκε από την TAO/AFI.

3) Ο Moat φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

4) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα κατά το μέρος που η προσφυγή ασκήθηκε από την TAO/AFI.

Λουξεμβούργο, 4 Δεκεμβρίου 1991.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. García-Valdecasas